

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 1979. február 1.
(csütörtök)

Cseri Kálmán

II.

AHOGYAN ISTEN SZERVEZ

Alapige: Neh 2, 1-10

Artahsasztá király uralkodásának huszadik évében a Niszán hónapban történt: bor volt előttem, fölvettem a bort, és odanyújtottam a királynak. Nem szoktam szomorú lenni előtte, ezért így szólt hozzám a király: Miért szomorú az arcom? Hiszen nem vagy beteg! Nem lehet ez más, csak a szív szomorúsága! Ekkor én nagyon megijedtem, és ezt mondtam a királynak: Örökké éljen a király! Hogyne volna szomorú az arcom, hiszen az a város, ahol őseim sírja van, rommá lett, és kapuit tűz emésztette meg! Akkor a király ezt kérdezte tőlem: Mit kívánsz tehát? Én pedig imádkoztam a menny Istenehez, majd ezt mondtam a királynak: Ha jónak látja a király, és ha méltónak tartod rá szolgálodat, akkor küldj el engem Júdába, abba a városba, ahol őseim sírja van, hogy felépítsem azt! A király így válaszolt, miközben a királyné mellette ült: Meddig tart az utazásod, és mikor térsz vissza? Mivel a király jónak látta, hogy elbocsásson engem, közöltem vele az időpontot. Majd ezt mondtam a királynak: Ha jónak látja a király, adasson nekem leveleket a Folyamon túli helytartókhoz, hogy engedjenek átutazni, amíg meg nem érkezem Júdába. Adasson egy levelet Ászáfhoz, a királyi erdők őréhez is, hogy adjon nekem gerendának való fát a templomnál levő erődítésnek meg a város falának a kapuihoz, és ahhoz a házhoz, ahova én megyek. A király megadta ezt nekem Istenemnek hozzám való jóakarata folytán. Amikor megérkeztem a Folyamon túli helytartókhoz, átadtam nekik a király leveleit. A király adott mellém a haderőből tiszteket és lovasokat is. Meghallotta ezt a hóróni Szanballat és Tóbijjá, az ammóni szolga, és nagyon rosszallották, hogy jött egy olyan ember, aki Izráel fiainak a javát keresi.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, ritkán gondolunk rá, pedig sokszor tapasztaljuk, hogy „van sok mit itt az ember nem lát jól földi szemmel”. Arra kérünk alázatosan, hogy amit földi szemmel nem lehet látni, amit csak a hitünkkel érzékelhetünk, mutasd meg nekünk most. Engedd, hogy túlláthassunk a láthatókon, lássuk az események rugóit is. Lásunk Téged, Aki mozgatod az eseményeket. Így hadd ismételjük most már úgy, mint személyes kérésünket: Ó, add üdvöd keresnünk, ne a mulandót lessük, ne köszön fénye meg. Hagyj egyszerűvé válni s Előtted élni, járni, mint vidám, boldog gyermekek.

Ámen.

Igehirdetés

Nagyon fontos kérdést hoz elénk ez az igeszakasz. Azt, hogy mennyit látunk mi a valóságból, hogyan érzékeljük az eseményeket, és hogyan szoktuk értékelni azokban a magunk szerepét.

Az első fejezetből láttuk, hogy a babiloni fogság kezdete után 140 évvel vagyunk. Letelt a 70 esztendő a fogságban. Izrael egy része hazamehetett, és 70 éve már építhették a romokon az új hazát. De nem nagyon haladt az építés, akadozott, és végül egy küldöttség kereste föl a fogság területén a perzsa királyi udvarban maradt egyik vezető zsidó embert, Nehémiást, hogy elpanaszolják neki helyzetüket, és a segítségét kérik. Nehémiás szívére nagyon ránehezedett az ő népének a sorsa. Odavitte őt ez a teher Isten elé. Láttuk, hogy majdnem az egész első fejezet egy mély, szép bűnbánó imádság. Ezzel a bűnbánattal állt oda Istene elé. Eközben az imádság közben értette meg, hogy Isten őt jelölte ki az újjáépítés vezetőjéül, s megszületett benne az imádság végére az elhatározás, hogy engedélyt kér a királytól, hogy hazamenjen és hozzáfogjon ehhez a nagy munkához. Azt olvastuk az imádságának utolsó mondatában, hogy, Uram, ha kedves az Neked, akkor még ma készíts lehetőséget erre, hogy előhozakodjam a királynál ezzel a kéréssel.

Hogyan folytatódik? Úgy, hogy eltelt az a nap és nem volt alkalom beszélni a királlyal. Eltelt még egy nap, és akkor sem. Eltelt egy hét, két hét, egy hónap, és még mindig nem lehetett megbeszélni ezt a királlyal.

Azt olvastuk az első fejezet elején, hogy a küldöttség a Kislév hónapban érkezett, s itt a 2. fejezet első versében azt olvassuk, hogy a Niszán nevű hónapban készített végre Isten alkalmat arra, hogy beszéljen a királlyal. Kislév a december, Niszán az április. Négy hónapig kellett várnia. De sokszor van az úgy, hogy felbuzdul a szívünk, vállalunk valami feladatot, a hitünket is megerősíti Isten, és mi szeretnénk még ma, vagy legalább minél előbb. Most már minden rendben van. Ő küldött, mi elvállaltuk. Értjük a feladatot, várjuk az Ő segítségét, gyerünk! S még nem lehet, még várni kell. Tud-e várni Isten gyermeke? Addig vár-e, amíg Isten vár? Ismerjük-e mi Isten órájának a járását? Valahogy úgy, mint Jézus a kánai lakodalomban, hogy nem jött még el az én órám. Ez nem rád tartozik, ó asszony, és nem rám, ez az Isten dolga, hogy mikor és hogyan ad megoldást. Nehémiás hitének ebben a szakaszában az első nagy próba az volt, hogy semmit sem lehet saját erőből, saját gőzzel, saját elgondolás szerint. Még a hívő embernek is lehetnek gőzös gondolatai. Nem lehet! Figyelni kell, és majd, ha az Úr int, akkor. Akkor meg nem szabad késlekednünk és vonakodnunk. De nehéz az, hogy se el ne hamarkodjunk, se le ne késsük, hogy az alkalmas időt találjuk el!

Nehémiás várakozott. Eltelt négy hónap. Egyszer csak elérkezett az alkalmas pillanat; és itt szeretném újra visszairányítani a figyelmünket oda, hogy vajon mennyit érzékelünk mi a valóságból. Azokat az eseményeket, amik körülöttünk történnek, amik velünk történnek, hogyan szoktuk értékelni? Mennyit látunk azokból?

Megpróbálom elmondani háromféleképpen azt, amit olvastunk most a Bibliában, először szűkszavú tárgyilagossággal, aztán úgy, ahogy legtöbbször elő szoktuk adni az eseményeket, hogy azokban a legfontosabb személy azért mégis én vagyok; azután úgy, ahogy az ige matat rá, ahogy valójában történt ez a dolog.

Szűkszavúan úgy lehetne elmondani: Egy lakoma alkalmával a király szóvá tette, hogy Nehémiás kedélye megváltozott. Erre Nehémiás mintegy benyújtotta a kérvényét, hogy adjon neki fizetés nélküli szabadságot, hazamehessen és a munkáját befejezve folytatja majd itt a dolgát, és a király ezt neki megengedte. Ennyi az, ha a tényeket akarjuk rögzíteni. Nem értékelünk semmit. Elmondjuk, hogy mi történt. Elég ritkán tudunk így beszámolni valamiről, hogy csak a tényeket mondjuk.

Átszűrjük a tényeket mindig önmagunkon s a tények megtörnek, deformálódnak, amikor átszűrjük. De ennyi az, ha szűkszavúan mondjuk.

Aztán, hogy szoktuk mi általában elmondani? Így: Nehémiás nagyszerű diplomáciai érzékkel, jól időzítette a királlyal való beszélgetése időpontját. Megvárta az alkalmas pillanatot, és amikor úgy ítélte, hogy most a legjobb, akkor előadta a kérését. A király éppen jó kedvében volt, Nehémiásnak meg szerencséje volt. S egyébként is rendkívül ügyesen indokolta meg a hazatérését: Atyái sírjáról beszélt, a régmúlttal hozakodott elő, nem sokat beszélt a jövőről, hogy mi végett akarja ő felépíteni Jeruzsálem falait. Szerencséje volt és megkapta a király hozzájárulását. Sikertült elérnie régi, dédelgetett tervét, megvalósult az álma. Amikor azonban hazaérkezett, nem várt nehézségei támadtak. Általában így szoktuk elmondani az eseményeket.

Hogyan mondja el a Szentírás ugyanezt? Hogy történt valójában ugyanez? Úgy, hogy Nehémiás, amikor kezdte sejteni, hogy Isten őt akarja megbízni valamivel, megijedt. Először is a bűnei jutottak eszébe. Azt élte át, hogy erre én mindenestől alkalmatlan vagyok. Csöndes tiltakozás volt benne. Szinte kivétel nélkül mindig tiltakozással válaszoltak Isten kiválasztott emberei a feladatra. Mózes, Jeremiás, Ámos... Nem sorolom most. „Én alkalmatlan vagyok.” De imádsága közben Isten meggyőzte ezt az embert arról, hogy így, alkalmatlanul, bűneivel együtt, meg háta mögött nemzedékek bűneivel őt választotta ki erre a feladatra.

Amikor kész lett volna Nehémiás, akkor Isten még mindig megállította. Várnia kellett. Egy bizonyos iskolát elvégeznie ez alatt a négy hónap alatt. De közben nyilván minden idegszálával Istenre figyelt. A feladatot megkapta. Az időpontot kellett lesnie, hogy mikor int az Úr, és közben – ezt többször említi a Szentírás – szüntelen imádkozott. Ott volt állandóan Isten közelében, Isten előtt.

Miközben végezte a maga napi munkáját, magas hivatali beosztását, aközben is Isten előtt időzött, és ott az Istennel való szoros közösségben figyelte, hogy mikor int Isten, hogy na, most. Ezt értette meg ezen a bizonyos lakomán. De itt sem ő hozakodott elő a kéréssel. A király szól rá, hogy miért olyan bánatos az arcod? Királyi tisztviselőnek a király jelenlétében szigorúan tilos volt bánatosnak lenni. Hiszen a király jelenléte éppen elég ok arra, hogy mindenki örüljön. Halálbüntetés is járhatott – különösen a perzsa udvarban, azt mondják – ha valaki búval-bélelten jelent meg a nagy uralkodó előtt. Ez maga már kockázatos dolog volt, és ez maga árulkodik arról, hogy Nehémiás nem valószínű, hogy megjátszotta magát. Nem így akarta provokálni a király kérdését, hogy bánatosan jelenik meg, s majd feltűnik neki. Valószínű, hogy igyekezett jó képet vágni mindig ott, amikor hivatali minőségben jelent meg.

De annyira rátelepedett az ő népének sorsa, a feladat nagysága, annyira ez foglalkoztatta állandóan, hogy az arcán is meglátszott ez. A király szólítja meg tehát. Kényszerhelyzetben van, nyilatkozni kell. Miért szomorú az arcod? Erre valamit mondani kell. Mit mondjon? Az igazat. Megmondja, hogy miért. Ettől a pillanattól kezdve tudhatta azt, hogy a fejével játszik. Ha a király méregbe gurul, azonnal is leüthetheti a fejét, vagy valami más büntetést szabhat ki rá.

A király nem gurul méregbe. Belemegy a társalgásba, csak egy kérdése van, hogy meddig tarthat az az utazás. Már érdemben tárgyal Nehémiással. Nehémiás csodálkozik, hogy nyitva vannak az ajtók. Isten kinyitotta az ajtókat előtte. Isten ennek a királynak a szívét is arra hajlítja, amerre akarja. Isten azt engedtetni meg ezzel a királlyal, amit Ő akar. Ez a király most nem tudja, hogy mit mond, és mit csinál. Ő van kényszerhelyzetben. Azt kell mondania, amit Isten mondat vele. Eldőltek már ezek a dolgok ott fenn. A királyok Királya már határozott. Jeruzsálemnek újjá

kell épülnie. Nehémiásra vár ez a szép, de nehéz feladat. Még ő sem tudja pontosan, hogy hogyan. A királynak sejtelve sincs az egésztől, azt hiszi, hogy most valami nagylelkű, nagyvonalú, kedves döntést ad az ő kedves beosztottjának. Holott csak azt mondja, amit mondania kell. Nehémiás érzi ezt. S mielőtt kimondja, hogy szeretnék hazamenni, újjáépíteni Jeruzsálemet, újra imádkozik. Elhangzik a király kérdése, és a kérdés és Nehémiás válasza között ott van ez: „... és könyörgék a menny Istenéhez”. Mindig imádkozik. Imádság nélkül már megszólalni sem mer. Nem akar. Nem tud. Isten nélkül egy szót sem akar már szólani, mert tudja, hogy az egész helyzet, az egész sorsa, a jövője Isten kezében van, és Istentől van elkészítve. Legalább neki értenie kell az események hátterét is. Nem szabad butaságot mondani, nem mondhatja a magáét. Nem állhat elő semmi olyannal, amit nem Isten ad a szívébe és a szájába. Könyörgött a menny Istenéhez és aztán kockáztatja meg, hogy bocsáss el engem, hogy megépítsem atyáim sírjának a városát.

Az engedély megjön: mehetsz. S akkor Nehémiás szeretne megbizonyosodni arról, hogy ez nem álom-e. S egyáltalán biztos-e az, hogy Isten őt küldi erre a feladatra. Ha Isten ezt az ajtót kinyitotta, akkor minden ajtót kinyithat még. Ha Istennél ez lehetséges, akkor Istennél minden lehetséges. Nemcsak elmenni szeretnék, kérek szépen levelet is, királyi utasítást a király magas beosztottjaihoz, hogy segítsék ezt az építkezést. Ez aztán már a pimaszságok pimaszsága! A király azt mondja, hogy itt vannak a levelek, mehetsz. S viszi a pecsétes leveleket, hogy korlátlanul adjanak neki építőanyagot: Most már nem szabad kérdezősködni, hogy csakugyan ez-e Isten akarata. Ezek után el kell fogadni úgy, mint ahogy Gedeonnak el kellett fogadnia a gyapjú kétszeres kitétele után. Bármennyire szeretném is, hogy ha nem nekem kellene ezt elvégezni, Isten meggyőződött róla, most már menni kell.

Így érkezett meg Nehémiás. Nem egyedül, hanem még kíséretet is ad mellé a király, és így állapítja meg ő maga a végén: „Megadta nekem a király az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelme szerint.” Nem azt mondja, hogy nagyszerű diplomáciai érzékkel adtam ezt elő, nem azt mondja, hogy szerencsém volt, nem azt mondja, hogy néhány pohár után már jó kedve volt a királynak és ezt most jól kifogtuk, sikerült jól megoldani. Nem. Azt mondja, hogy kegyelem. Kegyelem minden. Kegyelem az, hogy fel lehet építeni megint a romokat. Kegyelem az, hogy Isten gondoskodik arról, hogy ki építse fel. Kegyelem az, hogy odakényszerültem Hozzá imádságban, és így alkalmassá váltam arra, hogy megértsem az Ő akaratát. Kegyelem az, hogy a bűneimre mutatott rá először és így értelmesen imádkoztam. Kegyelem az, hogy megértettem, mikor kell ezzel előhozakodnom. Kegyelem, hogy Ő arra fordította a király szívét és gondolatait, amerre akarta. Kegyelem az, hogy adott bátorságot ahhoz, hogy följebb merjem srófolni az igényeket, hogy akkor már leveleket is kérek, engedélyeket, védőpapírokat, építőanyagot. Kegyelem, hogy ezt is megengedte. S kegyelem, hogy hazaérkeztünk. Az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelmének köszönhetjük az egészet.

Ez a valóság. Ez történt voltaképpen. Ebből lehet érzékelni annyit, hogy előadta kérését és teljesítették. Ezt lehet átélni úgy, hogy én milyen ügyes voltam, most ez sikerült. Vagy lehet látni azt is, amit az ember nem lát jól földi szemmel, hanem a hit szemével látja a teljes valóságot, látja a láthatatlanokat is. A láthatatlan Istent. Tőle fogadja el a küldetését, és Tőle kér vezetést minden lépésnél. S amikor megérkezik, ezért nem fordul vissza a hallatlan sok nehézség miatt, és ezért állt helyt Nehémiás minden körülmények között, mert tudja, hogy nem magánvállalkozás az, amire ő vállalkozott. Isten küldte oda, Isten állította őt erre, a posztra, Isten lesz ott mellette mindvégig, és amíg ezt a feladatot ő be nem fejezi, nem történhet vele semmi végzetes dolog. Bosszanthatják, ellophatják az anyagot, lerombolhatják a

tegnap felépített falat, fenyegetőzhetnek, mindenféle történhet. De amivel őt Isten megbízta, abban számíthat Isten jelenlétére, hatalmára, segítségére. Csak akkor tudunk minden körülmények között állhatatosak maradni egy szolgálatban, ha tudjuk, hogy azzal az Úr bízott meg minket. Akkor viszont bírjuk a nehézségeket is, és akkor csakugyan védve vagyunk. Mint egy bűvárharang borul ránk az Ő irgalma, hatalma, szeretete, és elpusztíthatatlan az ilyen ember, amíg engedelmeskedik. Jó-zsefnél láttuk, hogy mi mindent akartak vele csinálni, hogy akarták száraz kútba dobni, börtönbe zárni, félretenni az útból. Nem lehetett. Istennek volt vele célja, ő meg engedelmesen figyelt az ő Urára. Elpusztíthatatlan az engedelmes hívó ember.

Tudunk-e mi így ragaszkodni az Úrhoz? Ott van-e bennünk ez a teljes önátadás, hogy én magamtól semmit nem, mert az csak rossz lehetne? De amit Ő mond, akármennyire kényelmetlen, kellemetlen, nem szeretem, akkor is csinálom. Mégpedig úgy, hogy közben szüntelenül Rá figyelek. Szüntelen imádkozom. Szüntelen megszólítható vagyok, és gyorsan reagálok az isteni utasításokra, parancsokra. Teljesen Istentől függ minden, amit mondok, vagy teszek. Ott van-e bennünk ez a teljes készség és engedelmesség erre? Isten azokat tudja használni, azokat tudja mások megszabadítására használni, az Ő országa építésére használni, akik így le tudnak mondani önmagukról és ilyen teljes engedelmességgel ráhagyatkoznak Őreá.

A múlt héten is említettem, de magam is éreztem, hogy erőtlenség, és ügyetlenül tudtam elmondani, hogy milyen óriási szerepe van ebben az imádságnak. Az imádság az nem valamiféle kegyes forma csak. Imádság közben, imádság által formálódik az ember ilyenné és értheti meg Isten akarátát. S a leglényegesebb dolgok imádsága közben dőltek el Nehémiásnak. Ott kapott bizonyosságot, ott kapott bátorítást, ott kapott világosságot. Az imádságból nőnek ki Isten gyermekeinek a tettei. Ez nem kettő soha a Szentírásban. Tulajdonképpen ez az egyébként nagyon szépen hangzó és igaz, és bölcs mondás, hogy – imádkozzál és dolgozzál – ez annyiból nem biblikus, hogy ez nem "és". Ez a Bibliában ugyanaz. Aki imádkozik, az szüntelenül dolgozik. Az dolgozik igazán az Isten akarata szerint. Az imádságból feltétlenül tettek nőnek ki mindig, és Isten akarata szerinti tettek azok szüntelen imádkozásból nőhetnek ki. Hiába nyüzsög valaki, szervez, jön-megy, állandóan tevékenykedik, ha az nem szüntelen imádságtól kísért és ihletett, csak saját elgondolása szerinti, saját gőzzel csinálja, nem lesz rajta áldás. Imádság és cselekvés, imádság és szolgálat, imádság és engedelmesség, ez ugyanaz. Vagy ha nem ugyanaz, ha nincs mind a kettő együtt, akkor nem igazi az imádság. Így kellene és lehetne megtanulnunk imádkozni. Csak ez tehetne minket állhatatosakká a próbák között.

Mert azonnal elkezdődnek a próbák is. Amikor pedig megérkeztek: „a Horonból való Szanballat és az ammonita Tóbiás, a szolga, meghallották ezt, nagy bosszúságot okozott nekik, hogy jött valaki, aki az Izrael fiainak javát keresi”.

Milyen érdekes, hogy Nehémiást így tudják jellemezni, hogy Izrael fiainak a javát keresi. Nem vetélytárs érkezett, nem ő akar ott tartományfőnök lenni az addigiak helyett, nem fűrni jött a régieket, nem a maga pecsenyéjét sütögetni érkezett haza, Isten népének a javát keresi.

S ez éppen elég ahhoz, hogy azonnal ellenségnek tekintsük. Már a maga furcsaságában idegen, hogy nem a maga javát keresi, hanem másoknak a javát. Milyen ember az? Aki erre képes, az más furcsaságokra is képes lesz. Kevés ilyennel lehet találkozni. Nem a maga javát keresi, hanem a mások javát, s képes ezért hazajönni. Miféle ember ez? Elkezdenek félni tőle, elkezdik ok nélküli gyűlölni, s gáncsokodnak mindenben – majd látni fogjuk a továbbiakban.

Isten gyermekeinek ezzel mindig számolniuk kell. Aki csakugyan az Isten népének javát keresi, aki csakugyan másokért akar szolgálni, ilyen önzetlenül, önfeled-

ten önmegtagadó módon, mint Nehémiás, az mindig szemet szúr, mindig feltűnik, és az ilyeneket tekinti az ősellenség, a Sátán is veszélyesnek. Akik építeni akarják Isten országát, akik Isten országát akarják építeni, akiket az Úr bízott meg ezzel az építéssel, ezek veszélyes emberek. Ezek számolhatnak azzal, hogy a gonosz, ahogy csak lehet gáncsolni fogja őket, és csak akkor tudnak mindvégig állhatatosak maradni, és mégiscsak építeni, hogyha ott van bennük a bizonyosság: én nem magam vállalkoztam erre. Engem az Úr küldött. Én ezt sokszor meg is kérdeztem Tőle, újra meggyőzött felőle, eddig sok jel mutatja, hogy Ő nyitotta meg az ajtókat előttem, Tőle várom az áldást. A védelmet, az erőt, az áldást Tőled várom, és így akarok áldássá lenni mások számára is. Ehhez azonban az kell, hogy valaki kész legyen egészen engedelmeskedni, valaki megtanuljon így, szüntelen imádkozni. Még akkor is, amikor beszélget a másikkal, két mondat közben – könnyörgék ott az Úrhoz – és valaki megtanulja a teljes valóságot látni. Azt, hogy mindezt „megadta nekem a király az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelme szerint” (Neh 2,8).

Kegyelem minden. Egyáltalán az, hogy ezt hallhatjuk, egyáltalán az, hogy Isten minket is hív, ránk is bíz valamilyen szolgálatot, és ha abban állhatatosak leszünk, és engedelmesen járunk, az is kegyelem lesz. S ha egyszer meghalljuk majd Tőle magától: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, többre bízlak ezután; menj be a te Uradnak örömébe” – az is kegyelem lesz. Kegyelem minden. Aki a kegyelemre mer építeni és rá mer hagyatkozni, azt használja Isten és az lesz áldássá.

Készülés közben szüntelenül az jutott eszembe, hogy ha ezeket a vonásokat nem nehémiási szinten nézzük, hanem a maguk abszolút teljességében, odakényyszerülünk mindig Jézushoz. Ő volt az, Aki szüntelen imádkozott. Éjjel-nappal a szó szoros értelmében. Ő volt az, Aki mindenben és egészen engedelmes volt az Atyának. Aki önmagát teljesen megüresítette, szolgai formát vett fel, engedelmes volt haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig. Ő volt az, Aki az Atya nélkül semmit nem tett. Ott volt Kánában, kedvesen kéri az édesanyja, az Ő szíve is megmozdul, hogy segíteni kellene, de nem mozdul addig, amíg el nem jön az óra, amíg az Atya órájának a mutatója oda nem ér. Akkor igen. S mindenki álmélkodik, honnan jött ez a finom bor. Minden lehetséges. De az Atya mondja meg, hogy mikor, hogyan, mi csoda. Nem egyedül. Nem kapkodunk, nem rögtönzünk, és nem mi vagyunk a fontosak.

Mindenütt azt olvassuk, hogy dicsőítették az Istent azok, akik látták Jézusnak a hatalmát. Ott van-e bennünk ez az igény, hogy amikor minket használ Isten, akkor egyedül Őt dicsőítsük? Hogy amikor valami jó történik egy gyülekezetben, akkor egyedül Istennek adjuk a dicsőséget? Hogy amikor Isten szaporítja idvezülőkkel a gyülekezetet, akkor Neki adjunk dicsőséget?! Egyedül csak Neki. S eszünkbe ne jusson ilyen, hogy nagyszerű ember ez a Nehémiás, vagy akárki! Legfőképpen, ha rólunk van szó! Egyértelmű-e bennünk az, hogy egyedül Övé a dicsőség? Egyedül az Ő népének a javát szeretném szolgálni, nincsenek saját célkitűzéseim. Amit Ő tett elém, azt a célt követem, azt szeretném elérni. Jellemző-e ez ránk? Legyen áldott Isten, ha valaki elmondhatja csöndes alázattal, hogy igen. De feltétlenül lépünk tovább, ha meg kell állapítanunk, hogy nem, a magam javát, a magam céljait keresem és követem. Bizony, sokszor saját magam gondolom el, hogy mit csináljak, nem is értem, hogy mit mond az Úr, nem is tudom, hogyan lehetne azt megérteni. Meg kell tanulni jobban imádkozni. S akkor eljutnánk a teljes valóság meglátásáig. Nem örökké magunkat dicsérnénk, vagy a saját dolgaink miatt panaszkodnánk, hanem betöltene minket Istennek az ügye, és áldássá lehetnénk. Ezért imádkozzunk!

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy sokszor láthattuk már, hogy milyen az, amikor Te nyitod meg az ajtókat előttünk. Köszönjük, hogy sokszor csodálkozhattunk már azon, hogy hogyan időzítesz egy-egy találkozást, hogyan adod szánkba a szavakat, hogyan adod nekünk nyúlszívűeknek szívünkbe a bátorságot. Hogyan viszel előre azon az úton, amelyre egyszer engedelmesen ráléptünk, amelyen sokszor talán megálltunk, amelyről sokszor visszafordultunk volna. De tudjuk azt, hogy nem lehet és nem érdemes és engedjük, hogy vigyél minket előre. Köszönjük ezt Neked. Köszönjük, hogy nem csak Nehémiásnak vannak ilyen tapasztalatai. Nekünk is lehetnek. Köszönjük, hogy nemcsak a Bibliából értesülünk efféléről. Mi is beszámolhatnánk egy s másról. Bocsásd meg azt, hogyha nem ez a helyzet. Hogyha megtorpantunk, megijedtünk, ha nem merjük komolyan venni a Te ígéreteidet. Ha még mindig bizonytalankodunk és újabb és újabb bizonyítékát szeretnénk látni annak, hogy Te szolgálni küldesz minket. S könyörülj meg rajtunk, hogyha egyáltalán a szolgálattól írtózunk, ha önmagunkkal vagyunk tele. Ha azt mondjuk, hogy először a magunk céljait, aztán majd a tieidet, először a saját javunkat, aztán majd a Te népednek a javát. Szabadíts ki minket az ilyen megkötözöttségből. S tégy minket egészen szabadokká arra, hogy odamenjünk, ahová parancsolod. Add, hogy fejlettebbek legyenek az érzéseink, hogy értsünk Téged, lássuk a Te órát, értsük a Te akaratodat. Kérünk, adj nekünk barátokat, testvéreket ebben az engedelmisségben, hogy tudjuk egymást erősíteni. És engedd meg nekünk azt, hogy tehessünk valamit a Te országodért. Hadd tudjuk keresni először Isten országát és az Ő igazságát. És azután hadd tapasztaljuk, hogy sok minden, minden megadatik azután nekünk.

Ámen.